

reglementet og de vejledende beskrivelser af gerningsindhold kan således ikke fravige statuten.

Domstolens procesreglementet vil i overvejende grad indeholde regler, der alene vil være af betydning for domstolen og dennes sagsbehandling. Imidlertid kan procesreglementet komme til at indeholde supplerende regler, der er af betydning for domstolens samarbejde med deltagerstaterne. Som anført under pkt. 8.1.9. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget vil procesreglementet f.eks. komme til at indeholde en bestemmelse, der supplerer statutens bestemmelser, om den længste tid, der må forløbe fra domstolen fremsætter en anmodning om foreløbig anholdelse til selve udleveringsanmodningen foreligger. En sådan bestemmelse vil have betydning for de danske regler om, hvor længe en person må frihedsberøves her i landet på baggrund af en anmodning fra domstolen om foreløbig anholdelse.

Procesreglementet og de vejledende beskrivelser af gerningsindhold og ændringer heri skal vedtages med 2/3 flertal af medlemmerne af forsamlingen af deltagerstater.

Ændringer af statuten kræver efter artikel 121, stk. 3, konsensus eller vedtagelse med 2/3 flertal på et møde i forsamlingen af deltagerstater eller på en særlig revisionskonference (hvoraf en skal afholdes 7 år efter statutens ikrafttræden, jf. artikel 123, stk. 1). Ændringerne træder herefter i kraft for alle deltagerstater et år, efter at 7/8 af deltagerstaterne har godkendt eller ratificeret disse (artikel 121, stk. 4 – smh. stk. 6 om adgangen til at træde tilbage fra statuten for deltagerstater, der ikke har godkendt ændringen). Ændringer i bestemmelserne om Den Internationale Straffedomstols jurisdiktion i artikel 5-8 træder dog kun i kraft for de deltagerstater, der har godkendt ændringen (artikel 121, stk. 5). Ændringer af institutionel karakter – dvs. ændringer af visse nærmere angivne bestemmelser, der alene berører domstolens interne organisation og ikke medlemsstaternes samarbejde med denne – kræver alene vedtagelse (og ikke efterfølgende godkendelse eller ratifikation) med 2/3 flertal og træder i kraft 6 måneder efter vedtagelsen (artikel 122, stk. 2).

Det kan efter omstændighederne afhænge af ændringernes indhold og karakter, om adgangen til administrativt at bestemme, at de skal gælde her i landet, bør udnyttes. Der vil navnlig være anledning hertil i det omfang, ændringerne berører bestemmelser af betydning for deltagerstaternes (herunder Danmarks) samarbejdsforpligtelser over for domstolen. Hensynet til en samlet kundgørelse (og dermed umiddelbar tilgængelighed) her i landet af det til enhver tid gældende regelgrundlag for Den Internationale Straffedom-

stol kan dog tale for, at hjemlen udnyttes også i andre tilfælde.

Hjemlen til at sætte ændringer af statuten i kraft her i landet indebærer, at sådanne ændringer ikke kræver ændringer af denne lov, og den giver forudsætningsvis regeringen bemyndigelse til at godkende og ratificere sådanne ændringer.

Til § 2

Om baggrunden for den foreslåede ordning henvises til pkt. 8 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

1. Ved § 2, stk. 1, bemyndiges justitsministeren til at træffe afgørelse om udlevering af personer, som domstolen har afsagt anholdelses- og udleveringsbeslutning over. Udleveringen beror således på justitsministerens afgørelse, men som nævnt under pkt. 8.2. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, vil det være den altovervejende hovedregel, at domstolens afgørelse efterkommes. Udlevering til domstolen vil således f.eks. ikke kunne nægtes med henvisning til, at den pågældende har indgivet ansøgning om asyl. Udlevering til strafforfølgning ved domstolen er i sagens natur ikke i strid med forbudet i artikel 33, stk. 1, i FN-konventionen af 28. juli 1951 om flygtninges retsstilling, hvorefter ingen kontraherende stat som udgangspunkt må udvise eller afvise en flygtning ved grænserne til sådanne områder, hvor hans liv eller frihed ville være truet på grund af hans race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller politiske anskuelser.

Efter statutens artikel 59, stk. 2, sammenholdt med artikel 89, stk. 1, 2. pkt., kan danske myndigheder alene påse, om Den Internationale Straffedomstols anmodning om anholdelse og/eller udlevering (»overførelse«) angår den pågældende person (dvs. at der ikke foreligger personforveksling), om den pågældende er blevet anholdt i overensstemmelse med gældende regler, og om den pågældendes rettigheder er blevet respekteret.

Som det fremgår af statutens artikel 1 og 17, er Den Internationale Straffedomstol – i modsætning til Jugoslavien- og Rwanda-tribunalerne – komplementær (dvs. et supplement) til national strafferetlig jurisdiktion, hvor en stat er uvillig eller ude af stand til effektivt at gennemføre efterforskning eller retsforfølgning.

Spørgsmålet om strafforfølgning i Danmark (navnlig af personer, der har dansk statsborgerskab eller bopæl i Danmark) vil der imidlertid have været anledning til at overveje allerede i forbindelse med Den Internationale Straffedomstols beslutning om at antage